

Expedice Orinoko

na LADY BLUE

Znavení čekáním na konec hurikánové sezony, navíc po zkušenosti s hurikánem Dean v roce 2007 na Martiniku, nás při jezdění prstem po mapě napadla spásná myšlenka. Ano Delta Orinoka ve Venezuele bude to správné místo na dobrodružství a navíc se schováme před hurikány.

Rozhodnutí jsme byli ihned a po svěření se našim kamarádům rybářům nás rázem bylo v posádce sedm. Bylo nás dost, abychom se i tolík obávaných pirátů přestali bát. Začali jsme shánět mapy a průvodce. Jak se ale brzy ukázalo, nic takového neexistuje a jedinou dostupnou mapou je ručně kreslená mapa Manamo River od někoho, kdo již tuto cestu absolvoval. Nezbylo než se spokojit s informacemi od našich německých kamarádů, kteří se před lety z Orinoka vrátili a tvrdili, že s naším ponorem 1,85 m na lodi GibSea 51 bychom neměli mít problém a plavbu po třetí nejdelší řece Jižní Ameriky doporučovali.

Konečně nastal námi tolik očekávaný den, kdy jsme se všichni sešli na ostrově Tobago, odkud se setměním vyplouváme vstříc novému dobrodružství. Společnost nám dělá další česká loď, kterou jsme po delším přemlouvání zlákali

na tento výlet. Ráno vplouváme do Gulf of Paria, který se jako velké jezero rozprostírá mezi Trinidadem a Venezuelou, a míříme do Boca Pedernales. Asi 7 Nm před vjezdem do ústí řeky jsou bóje, které pravděpodobně kdysi značily kanál pro vjezd. Bóje ale, jak jsme byli předem varováni, neodpovídají. Dno zde tvoří bahno, které je vlnami přesouváno z místa na místo, a tak se loučíme s mapami a plotry a spoleháme

na vlastní úsudek. Štěstí stálo na naší straně, i co se týče proudu. V ústí řeky je tak silný, že lze vplout pouze s přílivem. Naše první zastávka se odehrává ve vesničce Pedernales, kam jdeme vyřídit celní formality. Setkáváme se však pouze s policistou, který na kus pomačkaného papíru zapisuje naše křestní jména a seznamuje nás s místním papouškem. Později se jdeme podívat po vesnici, kterou jsme nadšeni, to ovšem ještě netušíme, že to je jen slabý odvar toho, co nás teprve čeká. Je to poslední místo, kde lze ještě něco koupit a domluvit se španělsky.

Delta Orinoka obklopuje džungle a rozsáhlé močály s mangrovou. Místními a velice milými obyvateli jsou Warao indiáni známí také jako „Canoe People“, kteří žijí v „palafitos“, což jsou

hhh

dřevěné chýše bez stěn umístěné na kůlech, mezi kterými se pohybují po dřevěných molech. Jediným vybavením těchto obydlí jsou otevřená ohniště a zavěšené houpací sítě vyrobené z místních moriche palem. Šokujícím protikladem jsou barevné televize s generátorem umístěné v každé z vesniček jako dar od Huga Chaveze. Stejně je tomu s přívěsnými motory Yamaha 48 HP, které právě obdrželi náčelníci jednotlivých vesnic.

Je třeba vždy počkat na správný směr proudu, který se mění každých 6 hodin a má sílu okolo tří uzlů. Skvělým ukazatelem směru jsou hyacinty plovoucí po hladině řeky. Hyacintů je občas kolem lodi tolík, že to vypadá, jakoby se kotvilo na louce. Své jsme si s nimi užili hlavně při odkotvování, kdy se jim náramně líbilo na našem řetězu a dostat je dolů z kotvy obnášelo jistou zručnost. Orinocká voda barvy černé kávy s vědomím, že všude v okolí plavou piraně, nebyla vůbec lákavá. Hyacinty nás však donutily k prvním nechtěným koupáním, při čemž jsme zjistili, že piraně se zřejmě stravují něčím jiným a třicetičtyřstupňová brakická voda je velmi příjemná. Po této zkušenosti již bylo koupání na denním pořádku. Čím dále jsme po řece jeli, tím byla voda sladší a džungle divočejší. Ze všech stran se ozýval řev opic, tukání tukanů a dvakrát denně prolétávala ohromná hejna rudých ibisů a papoušků. V noci na nás svítily červené oči krokodýlů a o společnost se nám starali sladkovodní růžoví delfini a velcí modří motýli. Díky našim rybářům jsme neměli nouzi ani o čerstvé ryby, kraby a krevety.

Jakmile jsme mýjeli jednotlivé vesničky indiánů, vyjížděli na svých kánoích vydlabaných z jednoho kmene stromu a neskutečně rychle k nám pádlovali, aby si prohlédli pro ně podivné lodě a něco s námi směnili, neboť neznají peníze. Jak jsme se později dozvěděli, plachetnice zde projedou průměrně dvě až tři za rok a pro domorodce je to veliká událost. Bylo krásné pozorovat nadšení z dárků ve velkých hnědých indiánských očích. Když jsme se na člunu vydali na průzkum do jednoho

fffff

z mnoha postranních ramen, narazili jsme na rodinku, která pravděpodobně poprvé v životě viděla bílého turistu a zprvu se nás bála. I přes jazykovou bariéru, neboť z nás nikdo warao jazykem nemluvil, jsme našli mezi místními několik přátel a měli možnost nahlédnout nejen do jejich domovů, ale i životů. Muži tráví většinu svého času na svých kánoích při rybaření a lově. A ženy připravou chutného jídla a výrobou houpacích sítí.

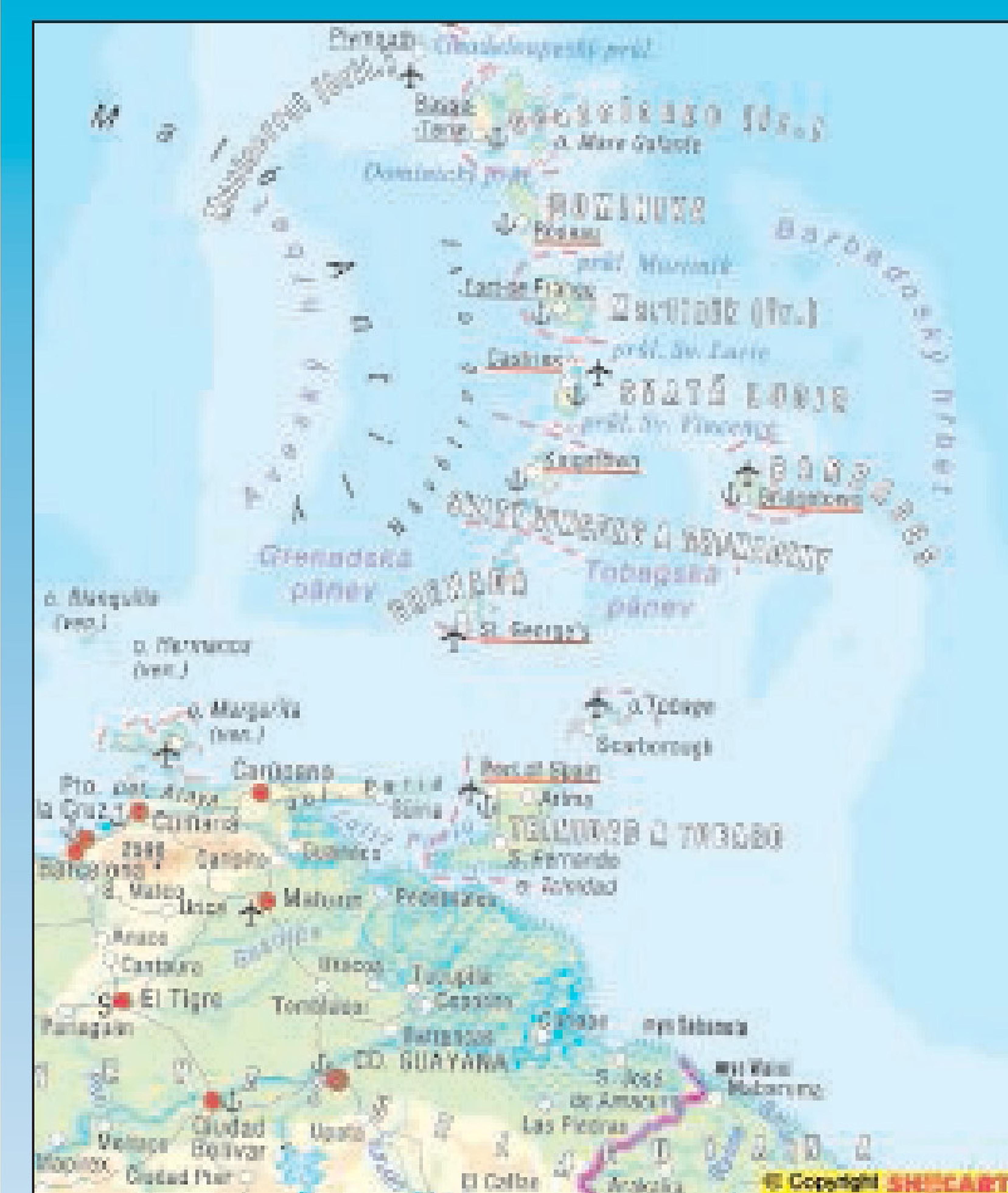
Po týdnu popojízdění po Manamo River jsme dorazili k Delta Lodge, kde jsme se roz-

hodli na tři dny zanechat zakotvené lodě a vydat se na výlet na Andělský vodopád (Salto Angel). Po dvou hodinách rychlým člunem, dvou hodinách autem, dvou hodinách malým letadlem, pěti hodinách vydlabanou kánoí a hodině chůze jsme se konečně mohli vykoupat pod nejvyšším vodopádem světa vysokým neuvěřitelných 979 metrů.

Po návratu jsme naštěstí našli lodě v pořádku a pomalu se vydali nazpět. Snažili jsme se vracet jinými rameny, než jsme vplouvali dovnitř, abychom poznali ještě jiná místa. Velice

hhh

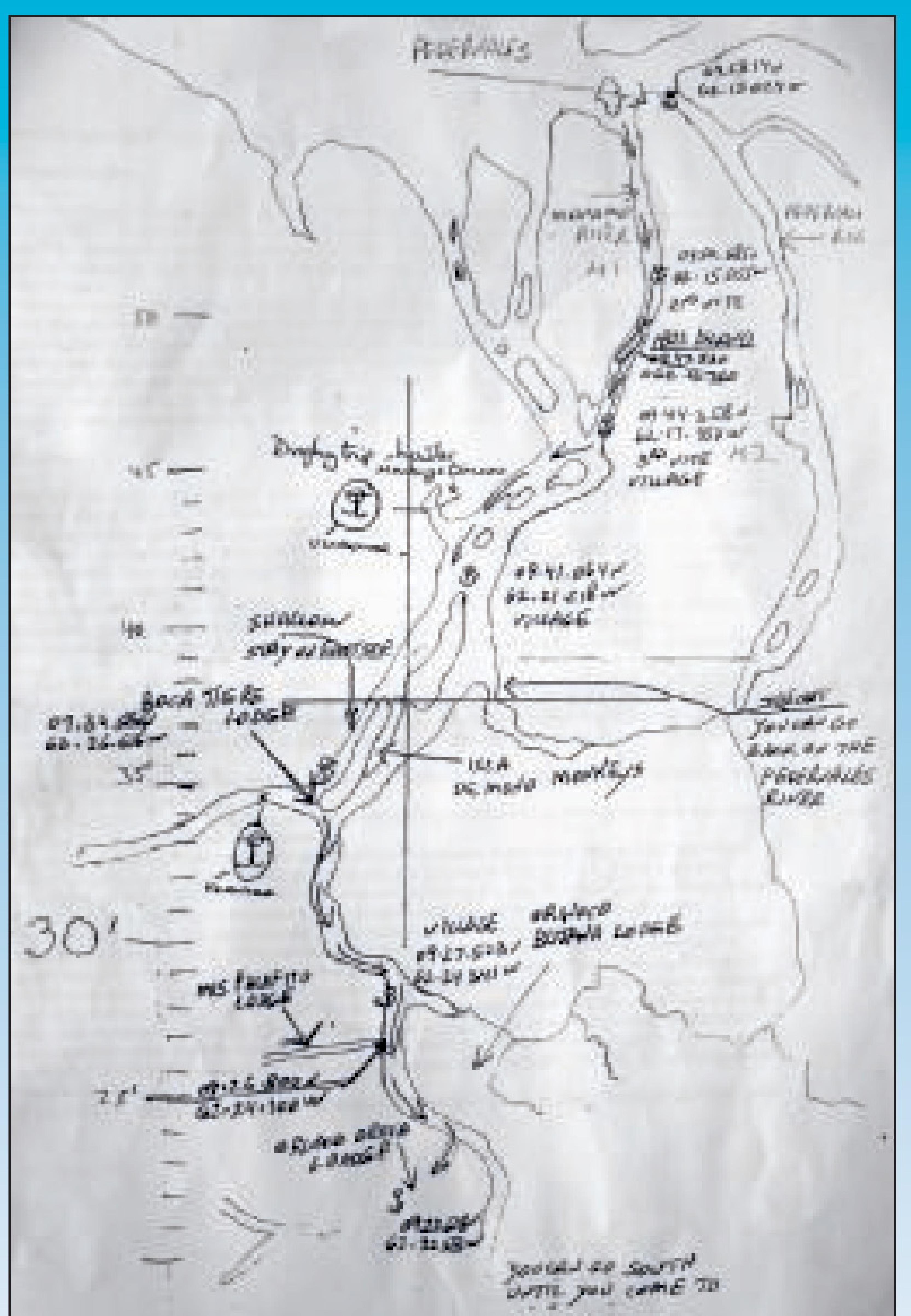
Venezuela

Venezuela je země impozantních rozměrů: najdete zde největší jezero v Jižní Americe a třetí nejdelší řeku i nejvyšší vodopády na světě. Na západě se tyčí zasněžené vrcholky And, na jihu leží vlhké amazonské pralesy. Na východě se rozkládá nádherná plošina Gran Sabana se zvláštními plochými vrcholy a bílé pláže na Karibském pobřeží jsou lemovány kokosovými palmami.

Venezuela je federální republika, oficiální název zní Bolívarovská republika Venezuela. Hlavou státu je prezident Hugo Chávez. Hlavním městem je Caracas.

Rozloha: 916 445 km²

Počet obyvatel: 25 milionů – 67 % mestici, 21 % potomci Evropanů, 10 % potomci Afričanů, 2 % domorodí obyvatelé

Žije zde přibližně 200 000 Indiánů, zbytků společenstev, která se stále živí lovem a sběrem.

Pro vstup do Venezuely stačí platný pas, vízum obdržíte bezplatně na hranicích. Přihlašovací povinnost cizinců na území Venezuely není zavedena. Venezuelskou měnou je Venezuelský Bolívar – oficiální kurz 1 600 bolívarů za 1 USD, existuje černý trh. Nejvýhodnější je cestovat do Venezuely s americkými dolary nebo s cestovními šeky American Express.

příjemné je, že se dá zakotvit v podstatě úplně všude. Řeka je dostatečně široká a na většině míst je hluboká kolem pěti metrů. Bylo by to však malé dobrodružství, kdyby byla všude do-

statečná hloubka. A tak jsme si často museli hledat cestu pomocí člunu s ručním hloubkoměrem. Tato třítýdenní plavba „jiným světem“ bez civilizace byla pro nás všechny velikým zá-

žitkem a již teď se těšíme na další dobrodružnou výpravu do delty Orinoka.

Text a foto Zuzana Vitoňová

